

вѣковните латински и византийски писатели сѣ пренесле слѣдъ време това видовно име и на другите народи, т. е. на оние, които сѣ биле родствени съ склавините. (Отъ тука е произлѣзло това обобщение на извѣстното име, което славяните сѣ осмислили, т. е. отъ склавини сѣ са преобърнале на славяне. Че това обобщение е произлѣзло по единъ собствено-книжевенъ пѣтъ, доказва съществуващото до сега у по-голѣмата частъ отъ славянските народи незнание, че тие принадлежатъ на славяните, и ако тие узнаватъ за това, то го узнаватъ само изъ книгите. Освѣнъ това, българете не само че не сѣ наричале себѣ си славяне, но, безъ никакво съмнѣние, тие сѣ говорили на такова едно нарѣчие, което са е отличило отъ езикътъ на оние славяне, които по-рано отъ тѣхъ сѣ обитале край Дунавътъ: защото българете сѣ биде едвамъ ли не най-восточната славянска вѣтва. Безъ никакво съмнѣние тя е имала множество особености въ произношението сравнително съ отдалеченните отъ нея юго-западни славяне. Отношението между тѣхъ е било приблизително такова също, каквото е било и между готите, т. е. между восточно-нѣмската вѣтва, и франките или алеманете, т. е. западно-нѣмските племена. Различието въ езикътъ между готите и алеманете или между сегашните шведи и нѣмци е било даже по-голѣмо, нежели между восточните и западните славянски народи. Самите готи въ сръдnewѣковните источники са не наричатъ нито тевтони, нито германи; но отъ тука не слѣдува, че готите сѣ принадлежѣле на друга нѣкоя не нѣмска група отъ народите.